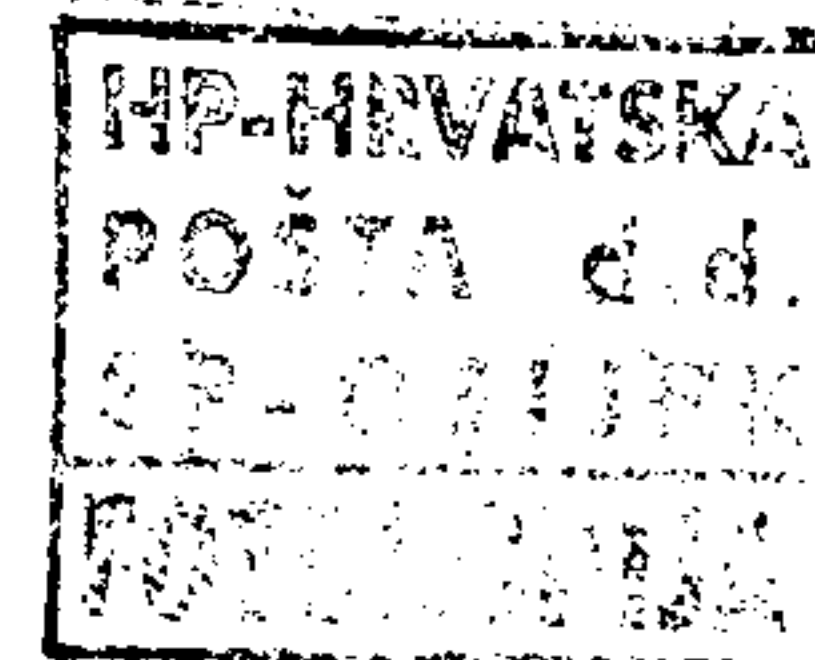

REPUBLIKA HRVATSKA
OKRUŽNO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO OSIJEK
BROJ:KT-81/92

K-104/94-48

Osijek, 12. prosinca 1994.

EA/AR

ŽUPANIJSKOM SUDU

OSIJEK

Temeljem članka 41. stavak 2. točka 3. ZKP-a podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

I-OKR. ŽELJKA RAŽNJATOVIĆA zv. "Arkan", sin Veljka i Slavujke, rođ. Josipović, rođen 18. travnja 1952. godine u Brežicama, SO Brežice Republika Slovenija, prebiva u Beogradu Ul. Lj. Bogdana br. 3, Srbin, ostali podaci nepoznati,

2-OKR. STOJANA ŽIVKOVIĆA zv. "Čova", sin Svetozara i Marije, rođene Vukašinović, rođen 20. rujna 1955. godine u Šodolovcima, SO Osijek, prebiva u Šodolovcima Ul. Nade Dimić br. 20, Srbin, ostali podaci nepoznati,

* **3-OKR. MILANA MILJKOVIĆA** zv. "Šuber", sin Jove i Marije rođene Šiklić, rođen 15. siječnja 1947. godine u Šodolovcima, SO Osijek, prebiva u Osijeku, Sjenjak br. 11, Srbin, ostali podaci nepoznati,

- 4-OKR. **ZORANA STOJČIĆA**, sin Save i Zore rođene Sučić, rođen 2. siječnja 1966. godine u Koprivni, SO Osijek, prebiva u Koprivni Ul. M. Alapovića broj 2, Srbin, ostali podaci nepoznati,
- 5-OKR. **LUKE MILISAVLJEVIĆA**, sin Mane i Joke rođene Bubulj, rođen 6. listopada 1930. godine u Račićima, SO Bihać, BiH, prebiva u Osijeku, Ul. Bosutsko Naselje broj 7, Srbin, ostali podaci nepoznati,
- 6-OKR. **SREĆKA RADOVANOVIĆA**, ostali podaci nepoznati,
- 7-OKR. **RADOVANA BRĐANINA**, sin Dušana i Radojke rođene Blaženović, rođen 21. studenog 1952. godine u Popovcu, općina Čelinac, R BiH, s prebivalištem u Koprivni, Ul. M. Alapovića br. 42, općina Osijek, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati,
- 8-OKR. **RANKA KOJČINOVIĆA**, sin Rade, rođen 2. ožujka 1970. godine u Todloviću, općina Kotor Varoš, R BiH, s prebivalištem u Koprivni, općina Osijek, M. Alapovića br. 22, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati,
- 9-OKR. **RADE KOJČINOVIĆA**, sin Jove, rođen 15. veljače 1946. godine u Todloviću, općina Kotor Varoš, R BiH, s prebivalištem u Koprivni, općina Osijek, M. Alapovića br. 20, po narodnosti Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati,
- 10-OKR. **VALADE SIMIĆA**, rođen 23. veljače 1960. godine u Riječanima Gornjim, općina Modriča, R BiH, po zanimanju trgovac, s prebivalištem u Dopsinu, općina Osijek, Partizanski put br. 10, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati,

da su:

I-okr. Željko Ražnjatović - sam:

1)

Tijekom mjeseca listopada i studenog 1991. godine na području općine Vukovar, kao zapovjednik tzv. Srpske dobrovoljačke garde, prilikom napada na grad Vukovar i prigradska naselja, svojim potčinjenima izdao zapovjed DA NEMA ZAROBLJAVANJA civilnog stanovništva i vojaka Hrvatske vojske, tako da su pripadnici oružane skupine kojom je zapovjedao u vremenskom razdoblju od 17. do 20. studenog, nakon što je tzv. JNA slomila otpor branitelja, ušli u Borovo Naselje i iz skupine od oko 15 civila zatečenih u podrumima kuća Zrmanjske ulice, Velebitske ulice i Kozaračke ulice, izdvojili Matu Špoljarića, Barbaru Špoljarić, Maksimimilijana Škaleca, Stevu Belina i njegovu suprugu, Maricu Kopren, Veselka Grizelja i njegovu suprugu, Franju Čertana i osobu po nadimku "Flito", svih hrvatske narodnosti, i protivno članku 3. stavku 1. točka 1a Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata (od 12. kolovoza 1949. godine), usmrтивši ih mecima iz vatrenog oružja i ostavivši ih ispred kuće u rečenim ulicama,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se civilno stanovništvo ubija,

I-okr. Željko Ražnjatović, II-okr. Stojan Živković, III-okr. Milan Miljković, IV-okr. Zoran Stojčić, V-okr. Luka Milisavljević, VI-okr. Srećko Radovanović, VII-okr. Radovan Brđanin, 8-okr. Ranko Kojčinović, IX-okr. Rade Kojčinović i X-okr. Vlado Simić:

2)

u vremenu od točno neutvrđenog dana u mjesecu siječnju do 18. veljače 1992. godine na privremenom okupiranom području u mjestima Šodolovci, Koprivna, Ernestinovo i Paulin Dvor, i to I-okr. Željko Ražnjatović kao organizator i vođa paravojne formacije tzv. Srpske dobrovoljačke garde koja je učestvovala u agresiji na Republiku Hrvatsku, II-okr. Stojan Živković i VI-okr. Srećko Radovanović kao pripadnik ove formacije, III-okr. Milan Miljković kao komandant Štaba TO Šodolovci, IV-okr. Zoran Stojčić kao komandant Štaba TO Koprivna, oružanih postrojbi pridruženih navedenoj paravojnoj formaciji, te V-okr. Luka Milisavljević kao komandant tzv. Milicije SAO Krajine, a VII-okr. Radovan Brđanin, VIII-okr. Ranko Kojčinović, IX-okr. Rade Kojčinović i X-okr. Vlado Simić kao pripadnici iste milicije, koja je djelovala u sastavu tzv. Srpske dobrovoljačke garde, u sklopu općeg plana "čišćenja" na okupiranom području Slavonije i Baranje, prema kojem su pripadnici hrvatskog i drugog nesrpskog naroda zlostavljani i protjerivani iz svojih domova, a s ciljem da se na tom prostoru spriječi i uništi daljnji život Hrvata i

drugih nesrpskih naroda, popisali sve mještane Hrvate i Mađare u Šodolvcima i Koprivni, a zatim ih dana 15. i 17. veljače, uz prijetnju oružja istjerali iz njihovih domova i zatvorili u kuću Kolje Stanisavljevića u Koprivni, da bi ih dana 18. veljače i to: Magdalenu Škvorc rođ. 1922. godine, Matu Škvorca rođ. 1922. godine, Matu Škvorca ml. rođ. 1954. godine, Marka Augustinovića rođ. 1941. godine, Jadranku Augustinović rođ. 1966. godine, Ivicu Augustinovića rođ. 1961. godine, Marijanu Kelića rođ. 1933. godine, Iliju Kelića rođ. 1975. godine, Andriju Kelića rođ. 1977. godine, Rezu špoljarić rođ. 1933. godine, Ivana Špoljarića rođ. 1933. godine, Marijana Kelića rođ. 1979. godine, Miju Lončarića rođ. 1955. godine, Jospia Lončarića rođ. 1950. godine, Ivana Ižaka rođ. 1943. godine, Vesnu Lončarević rođ. 1960. godine, Franju Sučića rođ. 1921. godine, Katu Sućuć rođ. 1928. godine, Franju Sučića rođ. 1951. godine, Evu Sopka rođ. 1933. godine, Antu Katića rođ. 1927. godine, Marka Sertića rođ. 1934. godine i Dragu Mikac rođ. 1923. godine, uz prijetnju oružjem utovarili u kamion i odvezli kroz Ernestinovo do Paulin Dvora, da bi ih iz rečenog okupiranog područja protjerali u mjesto Hrastin putem za koji su znali da je miniran,

PUNTO
BRDANNA

dakle, u namjeri da djelomično unište neku nacionalnu grupu izvršili prisilno raseljavanje stanovništva,

pa da su time I-X-okrivljeni počinili krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to I-okr. Željko Ražnjatović djelom pod 1) - ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. OKZ RH, a I-X-okr. djelo pod 2) - genocid, opisano i kažnjivo po članku 119. OKZ RH, uz primjenu članka 43. OKZ RH.

STOGA PREDLAŽEM:

1. da se pred velikim krivičnim vijećem Županijskog suda u Osijeku kao stvarno i mjesno nadležnom zakaže i održi glavna javna rasprava, a u odsutnosti okrivljenika jer su nedostižna državnim tijelima,

2. da se na glavnu raspravu pozovu i kao svjedoci saslušaju Ivan Špoljarić (51), Marko Sertić (54), Mato Škvorc st. (55), Mato Škvorc ml. (56), Ivan Ižak (85), Ivica Augustinović (119), Marko Augustinović (121), Blaženka Maričinć (100) i Maksimilijan Škalec (89),

3. da sud na glavnoj raspravi izvrši uvid u istražni spis Županijskog suda Osijek broj Kio-509/92 i u vrpcu s video zapisima priloženu u posebnom izvješću Policijske uprave Osijek broj Ku-540/92,

4. da se I-X-okrivljenima sudi u odsutnosti jer su za to ispunjeni svi zakonski uvjeti (čl. 290. st. 3. ZKP).

O b r a z l o ž e n j e

Iz krivičnih prijava Policijske uprave broj Ku-540/92 od 13. ožujka 1992. godine i od 6. listopada 1992. godine i broj Ku-713/93 od 23. travnja 1993. godine sa službenim zabilješkama o informativno obavljenim razgovorima i vrpce s video zapisima proizlazila je osnovana sumnja da bi I-X-okrivljeni počinili krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to I-okr. djelo pod 1) - ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano u članku 120. stavak 1. OKZ RH, a I-X-okr. djelo pod 2) - genocid, opisano u članku 190. OKZ RH, pa je protiv istih dana 31. srpnja 1992. godine istražnom sucu Županijskog suda u Osijeku podnesen zahtjev za provođenje istrage, a dana 16. listopada 1992. godine i dana 8. rujna 1993. godine i zahtjev za proširenja i dopunu ove istrage.

Tijekom provođenja istrage okrivljenici nisu ispitani jer nisu dostupni državnim tijelima.

Međutim, tijekom istrage saslušani su kao svjedoci oštećeni: Ivan Špoljarić, Marko Sertić, Mato Škvorc stariji, Mato Škvorc mlađi, Ivan Ižak, Ivica Augustinović, Marko Augustinović, Blaženka Marinčić i Maksimilijan Škalec, a izvršen je i uvid u vrpcu s video zapisima.

Iz iskaza svjedoka Ivana Špoljarića (51-52) proizlazi da je on živio sa svojom obitelji u selu Koprivna sve do dolaska četnika u to selo početkom kolovoza 1991. godine. Komandant četnika za selo Koprivna bio je IV-okr. Zoran Stojčić, mještanin Koprivne. V-okr. Luka Milisavljević koji je bio umirovljeni milicionar obavljao je u selu dužnost komandira tzv. Milicije i dijelio je uniforme novopostavljenim milicionarima. Dana 15. veljače 1992. godine u noćnim satima došli su četnici i iz kuće istjerali suprugu Ivana Špoljarića te kamionom zajedno s još nekoliko osoba hrvatske nacionalnosti odveli u nekakav zatvor. Ivan Špoljarić nadalje iskazuje da su četnici došli po njega nakon 2 dana, odvezli ga u Šodolovce, uzevši mu pri tome ključeve od kuće. Bilo je ukupno šestero četnika s automatskim puškama u rukama. Nakon toga je smješten u zatvor u Koprivni. Ovdje je bilo četnika iz Srbije koji su bili pod "Arkanovom" komandom, a domaći Srbi su im se pridružili. Dana 8. veljače četnici su njega i još nekoliko Hrvata stavili u kamion i odvezli u Paulin Dvor. Jednome Hrvatu, Ivanu Ižaku, dali su bijelu zastavu i tada su zarobljene Hrvate protjerali preko minskog polja u selo Hrastin. U toj grupi protjeranih Hrvata bilo je 23 osobe starosti od 12 do 73 godine. Bilo je 5 žena i 3 djece. Sijeća se da su tom prilikom tukli Josipa Lončarića i njegovog brata Miška. Prognani Hrvati morali su ići miniranom cestom u koloni jedan po jedan te su tako stigli u Hrastin, gdje ih je dočekala Hrvatska vojska.

U svom iskazu Ivan Špoljarić iznosi da je među četnicima bio glavni Đorđe Rkman, Željko Keskenović te svi okrivljeni navedeni u ovoj optužnici. Oni su sačinjavali tzv. štab. Svi su bili dobro naoružani, a imali su i tenkove od bivše JNA. Ovim četnicima koji su došli iz Srbije bili su pridruženi i pripadnici bivše JNA kao i domaći Srbi iz Koprivne.

Iz iskaza svjedoka **Marka Serića** (54) proizlazi da je on živio u selu Koprivna sam sve do veljače 1992. godine, dok nije dana 19. veljače k njemu u kuću došao II-okr. Stojan Živković i rekao mu da se spremi, nakon čega ga je grupa četnika strpala u kamion i zajedno s grupom Hrvata - ukupno 23 osobe od čega 4 žene i 3 djece - odvezla u Šodolovce, a potom u Paulin Dvor. Odavde su četnici među kojima je glavni bio IV-okr. Zoran Stojčić, protjerali ovu grupu Hrvata miniranom cestom do sela Hrastin. Spomenuti četnici bili su pripadnici "Arkanovih" postrojbi i došli su iz Srbije, a pridružili su im se i domaći Srbi. Svjedok Marko Sertić nadalje iskazuje da je VI-okr. Srećko Radovanović vršio popis Hrvata u okupiranom selima koje je trebalo prognati iz ovih sela.

Iz iskaza svjedoka **Mate Škvorca** (55) proizlazi da je on sa svojom obitelji živio u selu Šodolovci. Dana 21. veljače 1992. godine u kuću mu je došao II-okr. Stojan Živković s još nekoliko srpskih milicajaca i uperenim puškama natjerali su njega i njegovu ženu da im predaju ključeve od kuće govoreći pri tom: "Stari nabrzinu se spremaj, a ako imaš novaca i zlata uzmi sa sobom.", a potom su Matu Škorca i njegovu ženu iz Paulin Dvora natjerali da zajedno s ostalom grupom ljudi hrvatske nacionalnosti pješice, preko minskog polja, odu u selo Hrastin. U Šodolovcima je po iskazima Mate Škvorca u to vrijeme bilo puno vojske "Arkanovih četnika" iz Srbije kojima su se pridružili domaći Srbi, a glavni komandant u Šodolovcima bio je III-okr. Milan Miljković zv. "Šuber". Najgori su bili domaći Srbi, a od ovih je najgori bio II-okr. Stojan Živković. Svi su bili naoružani, a imali su i tenkove.

Iz iskaza **Mate Škvorca ml.** (56) proizlazi da je živio u domaćinstvu sa svojim roditeljima u Šodolovcima gdje su živjele još tri obitelji hrvatske nacionalnosti dok su ostali mještani bili Srbi. Za vrijeme srpske okupacije Šodolovaca Mato Škvorc je uglavnom morao raditi za srpske vojnike: rezao je i vozio drva u njihove stanove i na njihove položaje. U Šodolovcima nije vidio "Arkana", a zna da je glavni bio u prvo vrijeme Đorđe Rkman, a poslije njega III-okr. Milan Miljković. U Šodolovcima je bilo dosta vojske iz Srbije koja je imala tenkove i bestrzajne topove, a ovo su dobili od bivše JNA. Mato Škvorc nadalje, iskazuje da su dana 19. veljače 1992. godine četnici pokupili njega i ostale Hrvate iz sela Šodolovci i zajedno s mještanima Hrvatima iz sela Koprivne utovarili u kamion i odvezli u Paulin Dvor, a odavde ih natjerali da idu u selo Hrastin kroz minsko polje. Izaku Ivan dali su bijelu zastavu da je nosi. Sijeća se da je II-okr. Stojan Živković išao od kuće do kuće i kupio Hrvate, čuo je kako međusobno razgovaraju četnici koji su došli iz Srbije i kako govore da su Arkanovi vojnici i u upravo od njih je počela inicijativa da se Hrvati istjeraju iz okupiranih sela. Srbi su u selu Šodolovci imali civilni i vojni štab, a članovi ovog štaba bili su III-okr. Milan Miljković, II-okr. Stojan Živković, Keskenović Željko, Petrović Nikola, a u početku i Rkman Đorđe. IV-okr. Zoran Stojčić bio je glavni u štabu u Koprivni. V-okr. Luka Milisavljević je osnovao srpsku miliciju u Koprivni. Neki od Srba koji nisu pristupili u njihovoj vojsci pobjegli su iz sela u Beograd ili Njemačku.

Iz iskaza svjedoka **Ivana Ižaka** (85-86) proizlazi da je živio u Šodolovcima sa svojom obitelji sve dok u to selo nisu došli četnici i tzv. JNA. Tada su im oni zabranili izlazak iz sela to jest izlazak iz sela zabranili su samo Hrvatima dok su se Srbi mogli slobodno kretati. Ova srpska vojska formirala je radnu brigadu u kojoj su morali raditi svi

Hrvati sposobni za rad. Morali su u šumi rušiti drva i sjekli ih, a tada bi srpski vojnici pravili bunkere od njih i koristili kao ogrev. Jednog dana su sve Hrvate prebacili u selo Koprivnu i stavili u podrum jedne kuće. U ovom podrumu su bili tri dana gdje su bili maltretirani, zlostavljani i tučeni. To je sve činio uglavnom jedan kapetan srpske vojske kojeg su zvali "Arkanov kapetan". Kada je ovaj kapetan čuo da Ivan Ižak ne zna tko je Arkan misleći da se radi o mjestu Harkanju u Mađarskoj počeo ga je maltretirati i tući. Jednog dana "Arkanovci" su sve Hrvate strpali u kamione i odvezli ih u Paulin Dvor. Kamion je bio zatvoren i u njemu je bilo ukupno 23 osobe hrvatske nacionalnosti od kojih je bilo troje djece. Ivan Ižak dalje ističe da je nakon što je izveden iz kamiona čuo da je tu i Arkan među svojim četnicima te je vidio jednog čovjeka s bradom za kojeg su mu rekli da je to Arkan to jest onaj "Arkanov kapetan" koji ga je tukao rekao mu je da je to Arkan. Tada je dobio bijelu zastavu i rečeno mu je da preko minskih polja zajedno s ostalim Hrvatima ode do svojih ustaša u mjesto Hrastin. Ivan Ižak nadalje iskazuje da je V-okr. Luka Milisavljević osnovao prvu srpsku miliciju u Koprivni, a IV-okr. Zoran Stojčić bio je glavni u štabu, ovdje su još bili III-okr. Milan Miljković dok je II-okr. Stojan Živković popisivao Hrvate i iseljavao ih iz kuća. Najveći zločinac u selu Šodolovci bio je II-okr. Stojan Živković zv. "Čola". U to vrijeme u selu Koprivni i Šodolovcima bilo je 13 tenkova i 3 tenka T-84, a bilo je oko 2000 što četnika što srpskih dobrovoljaca. Imali su 4 beztrajna topa i puno teških minobacača.

Iz iskaza svjedoka **Ivice Augustinovića** proizlazi da je živio u Koprivni koje je selo bilo pretežno naseljeno srpskim življem, a Hrvata je bilo oko 30 domaćinstava. U ovom selu živjelo je negdje do zime 1991. godine, a nakon toga je otišao k svom ocu u Šodolovce. U šodolovcima je bio do 17. rujna 1992. godine. U rujnu te godine u Šodolovce su došli neki vojnici dobrovoljci iz Srbije tzv. "Arkanovci" i odveli njegovog oca u Novi Sad. Nakon dva dana otac je vraćen i to u selo Koprivni, a tada je i mene srpska milicija odvela u selo Koprivnu. Ovdje smo bili smješteni u podrumu jedne kuće i to bivšeg suca Veljka Stanisavljevića. U ovom podrumu je bilo 7 Hrvata zatvoreno dan i noć. Jednog dana su svi iz podruma potrpani u jedan kamion i odvezeni u Paulin Dvor. U kamionu je bilo ukupno 23 osobe hrvatske nacionalnosti. Arkanovci su govorili Hrvatima "ustaše, idite ustašama bolje da vas oni pobiju nego mi". Iz Pulin Dvora svi su Hrvati protjerani cestom koja je bila minirana u Hrastin do kojeg sela bilo je oko 2 kilometra udaljenosti. U Hrastinu je Hrvate dočekala Zagrebačka 101. brigada. Svjedok Ivice Augustinović ističe da poznaje okrivljene i to: Živkovića, Miljkovića, Stojčića, Milosavljevića, a za Srećka Radovanovića kaže da je došao iz Beograda, bio je pripadnik bivše JNA i kapetan u mirovini. Izjavljuje da je III-okr. Milan Miljković bio komandant TO u Šodolovcima, IV-okr. Zoran Stojčić bio je komandant TO Koprivne, a V-okr. Luka Milisavljević bio je komandir milicije u Koprivni dok je VI-okr. Srećko Radovanović bio u Ernestinovu. U selu Šodolovci i Koprivni dolazili su srpski dobrovoljci iz Beograda, Novog Sada i Apatina te šešeljevi četnici i rezervisti. Imali su topove, tenkove, automatske puške, a sve ove naoružanje bilo je od bivše JNA. U Šodolovcima je bilo oko 13 tenkova i to T-55 srpska vojska posjedovala je i samofotke i beztrajne topove.

U tijeku istrage saslušan je i svjedok **Marko Augustinović**, otac Ivice Augustinovića koji je iskazao da je u selu Šodolovci živio oko 20 godina sa svojom porodicom. Kada je došlo do srpske agresije na Republiku Hrvatsku, jugo-vojska okupirala je Šodolovce. II-okr. Stojan Živković, mještalin Šodolovaca bio je tajnik šešljeve

organizacije. Okrivljeni Milan Miljković i Zoran Stojčić bili su također glavni u štabu obrane. Za okrivljenog Luku Milisavljevića zna da je bio komandir milicije, a okr. Srećko Radovanović bio je vođa četnika iz Srbije. II-okr. Stojan Živković pokazivao je kuće Hrvata Srbima koji su trebali ući u ove kuće. Jednog dana svi Hrvati iz Šodolovaca odveženi su Koprivnu i smješteni u jedan podrum. Nakon dva dana srpski vojnici i milicija skupili su sve žene i muškarce hrvatske nacionalnosti, potrpali u kamion i odvezli u Ernestinovo, a potom u Paulin Dvor, istjerali ih iz kamiona i protjerali preko minskog polja u selo Hrastin koje nije bilo okupirano od Srba. Ukupno je bilo protjerano 23 osoba hrvatske nacionalnosti. Marko Augustinović nadalje iskazuje da su Hrvate iz njihovih kuća istjerali "Arkanovci" i "Bijeli orlovi" te da su svoje kuće morali napustiti bez ičega.

Tijekom istrage saslušana je kao svjedok i **Blaženka Marinčić** koja je iskazala da je u Koprivni živjela od 1989. godine sa suprugom i njegovim roditeljima. U njihovoj obiteljskoj kući te da su posjedovali oko 30 jutara zemlje. Početkom kolovoza 1991. godine u ovo selo došli su vojnici - dobrovoljci iz Srbije. Nakon toga je sa suprugom otišla iz ovog sela i na raznim mjestima nešto preko mjesec dana da bi se potom na nagovor IV-okr. Zorana Stojčića koji je njen kum vratila s mužem u selo Koprivnu 1. rujna 1991. godine. Zna da su Srbi u Koprivni osnovali TO, a funkciju zapovjednika obnašao je IV-okr. Zoran Stojčić. Ovoj TO priključili su se mnogi mještani Koprivne srpske nacionalnosti, a među njima su bili VII-okr. Radovan Brđanin, VIII-okr. Ranko Kojčinović, IX-okr. Rade Kojčinović i X-okr. Vlado Simić. Početkom prosinca 1991. godine u Koprivni se osniva srpska milicija čiji je komandir bio V-okr. Luka Milisavljević, a ovoj miliciji osim ostalim priključuje se i VIII-okr. Rajko Kojčinović, IX-okr. Rade Kojčinović, X-okr. Vlado Simić i VII-okr. Radovan Brđanin. Ova milicija držala je barikadu na kraju sela Šodolovaca i vršila kontrolu ulaska i izlaska iz sela te sama davala odobrenja o izlasku iz sela. Nakon veljače 1992. godine V-okr. Luku Milisavljevića odveli su tzv. "Arkanovci" da bi se on isti dan vratio s dobrovoljcima iz Srbije i izvjesnim Srećkom tj. VI-okr. Srećko Radovanovićem iz Kragujevca te su zajedno tada izdali nalog za privođenje nesrpskog življa u Stanicu milicije. Mještani hrvatske nacionalnosti tada su zatvoreni u kuću Kolje Stanisavljevića u Koprivni, a da 17. veljače 1992. godine protjerani su preko Paulin Dvora u Hrastin. Blaženka Marinčić iskazuje da zna da su ovom protjerivanju učestvovali VII-okr. Radovan Brđanin, VIII-okr. Rajko Kojčinović, IX-okr. Rade Kojčinović i X-okr. Vlado Simić dok imena ostalih pripadnika srpske vojske ne zna. Nakon protjerivanja Hrvata dolazi do pljačkanja njihove imovine u veljači 1992. godine na mjesto V-okr. Luke Milisavljevića - komandanta Srpske milicije postavljen je dobrovoljac iz Srbije VI-okr. Srećko Radovanović. U selu Koprivna srpska vojska imala je tenkove i minobacače. Početkom siječnja 1993. godine u selu Koprivna koja je bila pod srpskom okupacijom proglašena je opća mobilizacija i tada je u ovo selo došao "Arkan" s tri kombija i jednim autobusom u kojim vozilima je bilo otprilike bilo 100 ljudi te su se zaustavili na položajima kod šume, a potom krenuli u selo Šodolovci. Svjedokinja Blaženka Marinčić nadalje izjavljuje da je iz sela Koprivne otišla 24. ožujka 1993. godine i to prvo u Sombor, a potom u Mađarsku. Odatle je došla u Osijek, a napominje da je u selu Koprivne ostala i za vrijeme okupacije iz razloga što su roditelji njenog supruga imali veliku kuću i 30 jutara zemlje i bilo joj je žao sve to ostaviti.

Tijekom istrage saslušan je i **Maksimilijan Škalec** (89-91) iz čijeg iskaza proizlazi da je on rođen u Vukovaru, a odrastao u Borovu Naselju. 1975. godine otišao je u srednju Vojnu školu u Beograd, a 1979. godine započeo je i posao u bivšoj JNA u činu vodnika na tom mjestu zatekla ga je i agresija na Republiku Hrvatsku. U vrijeme ratnih zbivanja na području Vukovara i Borova to jest u studenom mjesecu 1991. godine nalazio se u selu Erdevik. Kada je Vukovar bio osvojen po srpskoj vojsci očekivao je da bi iz Borova moglo izaći i njegovi roditelji te ujak i roditelji njegove supruge. Njegovo stalno mjesto prebivališta u to vrijeme bilo je u Beogradu. Dana 17. studenog 1991. godine u vrijeme kada se nalazio u svom stanu u Beogradu telefonom mu se javio brat Darko Škalec koji se u to vrijeme nalazio u Beogradu i rekao da su mu susjedi iz očeve ulice javili da je bivša JNA ušla u Borovo Naselje, a s njima i Arkanovi dobrovoljci. Te su osobe bile naoružane i obučene u maskirne uniforme. Okupljenim osobama koje su istjerali iz podruma govorili su kako su oni morali doći iz Srbije da se bore za njih i kako će ih sada sve strijeljati, a potom ih povelu u pravcu Trpinske ceste. Nakon što je svjedoku Škalecu Maksimilijanu njegov brat to dojavio, Maksimilijan Škalec je u Beogradu potražio neke bivše susjede iz Borova Naselja i od njih saznao detalje događaja o kojima je govorio brat. Ti susjedi su bili Majher Stevo i Zora koji su mu ispričali da su Arkanove naroužane osobe povele u pravcu Trpinske ceste grupu ljudi istjeralih iz podruma i tada su pitali imali ovdje Hrvata. Iz skupine koju su vodili, a u kojoj je bilo 15 osoba javio se Špoljarić Mato punac svjedoka Maksimilijana Škaleca i rekao da je on učitelj u mirovini. Tada je jedna od tih naoružanih osoba - Arkanovih dobrovoljaca na licu mjesta usmrtila Matu Špoljarića, pa se nakon toga više nitko iz skupine nije javio da bi bio Hrvat. "Arkanovci" su nastavili dalje voditi prema Trpinskoj cesti ovu grupu ljudi. Na uglu Kozaračke i Velebitske ulice "Arkanovci" su izdvojili još 6 osoba i to: oca svjedoka Maksimilija Škaleca te Barbaru Špoljarić njegovu punicu, Jozu Ćupića njegovoj ujaka, Zvonka Sorića i nekog Zdenka kao i nekog Josu sve osobe bile su starije od 50 godina, a izdvojene zbog toga što su bili Hrvati. "Arkanovci" su ih tada na licu mjesta ubili. Stevo i Zora Majher, osobe koje su ovo ispričali svjedoku Maksimilijanu Škalecu rekle su kako su "Arkanovci" strijeljali ove osobe ali nisu spomenuli nikakove druge detalje. Nakon ovog razgovora svjedok Maksimilijan Škalec otišao je na lice mjesta i osobno vidio u kom stanju se nalaze ovi leševi. Naime, tada se vratio u Erdevik i od svoje Komande zatražio dozvolu da ode na lice mjesta u Borovo Naselje da vidi što se dogodilo. U Borovo je došao dana 19. studenog 1991. oko 13,00 sati. Prvo je otišao u kuću punca Mate Špoljarića i zatekao ga mrtvog kako leži. Potom je odmah otišao potražiti mjesto gdje mu je rečeno da su mu ubijeni otac, punica, ujak i drugi susjedi pa je zaista i pronašao to mjesto. Leševi su bili poslagani jedan pored drugog svi leđima okrenuti prema tlu i svima su u donjem dijelu nogu bile navučene vreće za leševe. Svjedok je zapazio da na nogama i tijelu ovi leševi nisu imali nikakvih rana ali je svakom nedostajalo po pola lica. To je ukazivalo na zaključak da je svaki od njih usmrćen na način da mu je iz vatrenog oružja pucano s leđa u stražnji dio glave te da je metak prilikom izlaska načinio takovu ranu na prednjem dijelu glave to jest lica. Svi su leševi imali iste ozljede. Na temelju toga svjedok je utvrdio da su sve ove osobe pojedinačno ubijene pucanjem iz vatrenog oružja u zatiljak. Svjedok iskazuje da niti njegov otac niti bilo koja druga od ubijenih osoba nije učestvovala u oružanim sukobima na području Vukovara i Borova, a niti dalje. U trenutku kada su ubijene ove osobe nisu posjedovale nikakovo oružje, a niti prije toga nisu imale oružje. Svjedok nadalje iskazuje da je tada na vojno vozilo stavio tijelo svog oca Maksimilijana Škaleca te tijela punca i punice Mate i Barbare Špoljarić i ujaka Jozu Ćupića i odvezao ova tijela u Beograd gdje ih je sahranio. Drugi leševi ostali su na licu mjesta i ne zna gdje su sahranjeni. Nakon ovog događaja svjedok

je otišao u Vojnu komandu i tražio da se povede istraga o tome tko je izvršio navedena ubojstva. Rečeno mu je da će se istraga pokrenuti ali ne zna da li je to zaista i učinjeno. Kasnije je razgovarao s jednim oficirom bezbjednosti bivše JNA koji je bio u činu majora i zvao se Jovo Grba. On je rekao da je istraga pokrenuta i da su utvrdili da su ta ubojstva počinili pripadnici dobrovoljačke postrojbe Željka Ražnjatovića zv. "Arkan". Svjedok Maksimilijan Škalec nadalje izjavljuje da su Stevo Belina i njegova supruga ubijeni u podrumu njihove vlastite kuće ali da detalje ovih ubojstava ne zna, no, čuo je da su ubijeni nakon što su ubijeni njegov otac i ostali koje je ranije spomenuo. Ubijena Kopren Marica nalazila se u istom podrumu sa Stevom Belinom dok su se Veselko Grizel i Franjo Čertan nalazili negdje u Borovom Naselju i ne zna detalje o tome kako su ubijeni. Nadalje izjavljuje da osim 7 osoba koje su ubijene i koje je gore naznačio u grupi civila koji su odvedeni po oružanim osobama - Arkanovcima bili i Majher Stevo i Zora od kojih je i dobio informacije o smrti navedenih osoba te Pešić Mile i Marija, kao i Štefice Radović ove su osobe ostale u Borovom Naselju i dalje žive u svojim kućama.

Tijekom istrage izvršen je i uvid u vrpcu s video zapisima iz koje je vidljivo da je upravo I-okr. Željko Ražnjatović zv. "Arkan" davao naloge svojim vojnicima da nema zarobljavanja civilnog stanovništva i vojaka Hrvatske vojske već da ih treba usmrtiti.

S obzirom na izloženo u tijeku istrage prikupljeni su podaci koji upućuju na to da je I-okr. Željko Ražnjatović protivno članku 3. stavak 1. točka 1a Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata (od 12. kolovoza 1949. godine) odgovoran za ubojstvo 10 osoba civila hrvatske nacionalnosti, a I-X-okrivljeni su odgovorni za prisilno raseljavanje stanovništva, a sve na način opisan u dispozitivu ove optužnice pa su svi okrivljeni svojim radnjama ostvarili bitna obilježja krivičnih djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to I-okr. Željko Ražnjatović djelo pod 1) - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH, a I-X-okrivljeni djelom pod 2) - genocid iz članka 119. OKZ RH.

Slijedom rečenog ukazuje se podizanje ove optužnice opravdano i na zakonu utemeljeno.

Prilog: spis Kio-509/92

ZAMJENIK OKRUŽNOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Elizabeta Ambruš

O TOME OBAVIJEST:

Istražni sudac Županijskog suda
Osijek, na br. Kio-509/92

